

कोशीका सहकारी मन्त्री हाङ्गामको दादागिरी
पाथिभरा समितिका अध्यक्ष
थेबेलाई पिटे

भापा(प्रस)। पटक पटक विवादमा
पदै आएका कोशी प्रदेश सरकारका कृषि
उद्योग तथा सहकारी मन्त्री खगेरसिंह
हाङगमले पाथिभरा क्षेत्र विकास समिति
ताप्लेजुङका अध्यक्ष रक्की थेबेलाई कुटपिट
गरेका छन् । मंगलवार साँझ ताप्लेजुङ
सदरमुकाम फुङलिङमा मन्त्री हाङगमले
अध्यक्ष थेबेलाई कुटपिट गरेका हुन् ।
साँझ ७:४५ बजे फुङलिङ -४ दोबाटोमा
रहेको कारु बुयाफेबाट मन्त्री हाङगम
कफी खाई निस्कने क्रममा पाथिभरा क्षेत्र
विकास समितिका अध्यक्ष थेबेसँग अचानक
जम्काभेट भएको थियो । त्यसक्रममा
आन्तरिक विषयलाई लिएर ताप्लेजुङ
प्रदेश १ ख को काग्रेस सांसदसमेत रहेका
हाङगमले थेबेलाई कुटपिट गरेका हुन् ।
कुटपिटबाट कोही पनि घाइते नभएको र
दुबै जना आ-आफ्नो गन्तव्यतर्फ लागेको
अस्थायी प्रहरी पोष्ट डाँडाटोलले जनाएको

छ । उक्त स्थानमा जिल्ला प्रहरी कार्यालय ताप्लेजुङबाट प्रहरी निरीक्षकको कमाण्डमा टोली खटिएर थप बुझ्ने कार्य भइरहेको जनाइएको छ । २०८४ को निर्वाचनमा संघीय सांसदको उम्मेदवार बन्न लागेका हाङगामले आफूविरुद्ध गलत प्रचार गरेको भन्दै थवेलाई चार मुक्का हानेको बताइएको छ । मन्त्री हाङगामले यसअघि पनि दादागिरी देखाएका थिए । जिल्ला प्रहरी कार्यालय ताप्लेजुङका तत्कालीन प्रमुख र हाल जिल्ला प्रहरी कार्यालय भापाका

प्रमुख प्रहरी उपरीक्षक राजन लिम्बू र उनको परिवारलाई उडाइदिने मन्त्री हाडगामले धम्की दिएका थिए । ताप्लेजुङका तत्कालीन प्रहरी प्रमुख रहेका प्रहरी उपरीक्षक लिम्बू र उनको परिवारलाई लक्षित गरेर सार्वजनिक मञ्चबाटै ज्यान मार्ने धम्की दिएका थिए । २०८० साल भदौ २२ गतेको मेलामा भएको विवादका निषेधमा दिएको उनले धम्की दिएका थिए । ताप्लेजुङको फुर्लिङमा आयोजित मिनी

मेलामा सांसद हाङगाम र त्यसबेलाका डीएसपी लिम्बूबीच भदौ २१ गते विवाद भएको थियो । विवादपछि त्यसको भोलिपल्ट हाङगामले फुड्रिलडमा कोणसभाको आयोजना गरेर डीएसपी लिम्बू र उनका परिवारलाई लक्षित गरी ज्यान मार्ने धम्की दिएका थिए ।

सांसदले ज्यान मार्ने धम्की दिएकामा प्रहरीले आपत्ति प्रकट गरेको थियो । प्रहरीले कोशी प्रदेश प्रहरी कार्यालय विराटनगरका तत्कालीन एसपी ऋषिभाम कँडेलको नेतृत्वमा छानबिन समिति बनाएको थियो । हाङगामले डीएसपी र उनका परिवारको ज्यान लिने धम्की दिएको घटनाका विषयमा छानबिन भए पनि मिलापत्र गराइएको थियो । पहुँचका भरमा सो घटना मिलाएर उनले उन्मुक्ति पाएका थिए ।

सो घटनामा पनि काँग्रेसले हाङगामको बचाउ गरेको थियो ।

तरकारीको टुकमा ७० बोरा गाँजा बरामद,
तीन पक्राउ

भापा(प्रस)।	धरानबाट	ना. ५ ख ६१६६ नम्बरको सेतो
इटहरीतर्फ ल्याउँदै गरेको	दूत	रंगको मिनी ट्रक जाँच गर्दा गाँजा
मात्रामा गाँजासहित मिनी ट्रक		बराबद भएको हो। प्रहरीका अनुसार
प्रहरीले पक्राउ गरेको छ।		टुकुमा ४८ बोरा बन्दकोबी र १२
गोप्य सूचनाको आधारमा इलाका		बोरा आलुले छोपेर लुकाइ राखिएको
प्रहरी कार्यालय इटहरीबाट खटिएको		अवस्थामा ७० बोरा गाँजा (कुल
टोलीले सोमबार राति १:३० बजे		२१०० केजी) फेला परेको छ।
इटहरी उपमहानगरपालिका-२०		प्रहरीले तीन जनालाई समेत
तरहरा नजिकै कोशी लोकमार्गमा		नियन्त्रणमा लिएको छ।
धरानबाट इटहरीतर्फ आउँदै गरेको		पक्राउ पर्नेमा टुक चालक धनकुटा

सहिदभूमि गाउँपालिका-६ का ३२
वर्षीय राजेन्द्र राई, टुकुमा सवार ३३
वर्षीय सुनिल राई र चैंकिङ्का क्रममा
शकास्पद रूपमा आएका सुनसरी
बराहक्षेत्र नगरपालिका-९ का ३४
वर्षीय सुमन राई छुनाहेल बरामद
गौजा, टुक र पक्राउ परेकाहरूलाई
इलाका प्रहरी कार्यालय इटहरीमा
ल्याए थप अनुसन्धान भइरहेको
प्रहरीले जनाएको छ।

नाबालिकालाई करणी गरी फरार लिम्बू पक्राउ

भापा(प्रस)। नाबालिकालाई जवर
जस्ती करणी गरी फरार भएका भापा

बाहुनडाँगीको हात्ती आतंक रोक्न सेना गुहारियो

मेचीनगर(प्रम) । पछिल्लो समय बाहुनडाँगीमा हुलका हुल आएका हात्तीले जनघनको क्षति गर्न थालेपछि नेपाली सेनालाई गुहारिएको छ । मेचीनगर नगरपालिकाको पहलमा सरोकारवाला मैक्रानसँग बसेको बैठकले नेपाली सेनालाई सहयोगका लागि आग्रह गर्ने निर्णय गरेको हो । नगर प्रमुखको कार्यक्षमा जिल्ला प्रशासन कार्यालय भ्पाको आयोजनामा बसेको बैठकले निरन्तर हात्तीले आएर क्षति गर्न थालेपछि अरिदमन गण चारआलीका नेपाली सेनालाई सहयोग गर्न अनुरोधसहित विभिन्न निर्णयहरु गरेको हो ।

प्रमुख जिल्ला अधिकारी गोपालकुमार अधिकारीको अध्यक्षतामा बसेको छलफलमा कोशी प्रदेशका सांसद गोपाल तामाङ, मेचीनगर नगरपालिकाका प्रमुख गोपालचन्द्र बुढाथोकी, उपप्रमुख मीना पोखरेल उप्रेती, प्रमुख प्रशासकीय अधिकृत अमिप्रसाद अधिकारी, अरिदमन गण चारालालीका गणपति प्राजु वस्न्यात , जिल्ला प्रहरी कार्यालयका प्रमुख एसपी राजन लिम्बू, सस्त्र प्रहरी वल नेपाल २ नं.हेडक्वार्टरका गणपति तुलबहादुर भण्डारी, डिभिजन वन कार्यालय भ्यापा प्रमुख भरतबाबु श्रेष्ठ, एनटीएससी कोशीका प्रमुख वीरेन्द्र गोतम, मेचीनगर-१ का वडाध्यक्ष रामकुमार राई, २ का वडाध्यक्ष दिपक बराल, ४ का

वडाध्यक्ष अर्जुनकुमार कार्की, मानव हाती द्वन्द्व व्यवस्थापन तथा वातावरण संरक्षक मन्त्रका कार्यवाहक अध्यक्ष राजकुमार धिमिरे, पूर्व अध्यक्ष हरिप्रसाद उप्रेतीलगायतले हातीका समस्या, उपाय र समाधानका बारेमा घनिभूत छलफल गरेका थिए ।

छलफलमा अरिदमन गण चारआलीका गणपति वसन्त्याले निकुञ्जमा हाती घाउान समस्या नरहेको बताए । उनले बाहुनडागी तथा भभापा निकुञ्ज क्षेत्र नभएकोले के गर्न सकिन्छ भनेर उपल्लो तहमा कुरा गर्ने बताए ।

छलफलले विभिन्न पाँचवटा निर्णय गरेको छ ।

(१) हातीलाई उपाउने क्रममा स्थानीयबाट होहल्ला गर्दा हाती उत्तेजित भइ भन्नु धेरै

क्षति गर्ने भएकाले हा
मानव द्वन्द्व कम गर्ने नेपाल
प्रहरी, सशस्त्र प्रहरी ब
नेपाल, डिभिजन व
कार्यालय भापा, स्थानी
जलका ब्याक्तिहरुक
सन्तमतामा हाती
द्वन्द्व न्यूनीकरण गर्ने पह
गर्ने , तत्काल आवश्यक
पर्ने इन्धन, टर्चलाइ
लगायतका अन्यायस
सामग्री डिभिजन व
कार्यालय भापाले उपलब्
मा मेचीनगर नगरपालिका

ग्राउन्डे र नपुग भएमा मेचीनगर नगरपालिकाको सहयोग गर्ने ।

(२) दीर्घकालीन रूपमा समस्या समाधानका लागि फेन्सिड बत्ती प्रवन्ध, सडक मर्मत तथा बजेट र जनचेतना जगाउन जरूरी हुने भएका कारण फेन्सिडका लागि के कति बजेट आवस्यक हुन्छ ? डिभिजन वन कार्यालयले मेचीनगर नगरपालिका र मानव हात्ती द्वन्द्व व्यवस्थापन तथा वातावरण संरक्षण मन्त्र समेतसँग समन्वय गरी लागत अनुमान तयार गर्ने र श्रोतका लागि डिभिजन वन कार्यालयले प्राथमिकतामा राख्ने आवस्यक कार्य गर्ने , नपुग बजेटका लागि मेचीनगर नगरपालिका लगायतका निकायसँग

समन्वय गर्ने , साथै एनटिएनसीले समेत उक्त विषयलाई गम्भीरतापूर्वक लिई फेन्सिड र जनचेतनामुलक कार्यक्रमका लागि बजेट प्रवन्ध गर्ने ।

(३) ठुलो मात्रामा हाती आइरहने क्रम रहिरहेमा नेपाली सेनाले गर्न सबै सहयोगको बारेमा अरिदमन गणका गणपतिलाई आवश्यक सहयोग र समन्वयका लागि अनुरोध गर्ने ।

(४) ठाउँ-ठाउँमा तटबन्ध निर्माणबाट पनि हाती प्रवेशमा न्यूनीकरण गर्न मद्दत पुगे भएकाले जनताको तटबन्ध कार्यालयलाई तटबन्धको लागि जिल्ला प्रशासन कार्यालयले समन्वय गर्ने ।

(५) दीर्घकालीन समस्या समाधानका लागि आवश्यक बजेट प्रवन्ध गरिदिन वन तथा वातावरण मन्त्रालय तथा कोशी प्रदेश सरकारलाई नगरपालिका र जिल्ला प्रशासन कार्यालयमार्फत अनुरोध गर्ने, यस कार्यका लागि सम्बन्धित क्षेत्रबाट संघीय सांसद र कोशी प्रदेश सभामा प्रतिनिधित्व गर्ने सांसदलाई समेत पहलकदमीका लागि अनुरोध गर्ने ।
कार्यक्रमको सहजीकरण भाषाका सहायक प्रमुख जिल्ला अधिकारी तेजप्रकाश प्रसाईले गरेका थिए ।

बिर्तामोड(प्रस)। दुई वर्षअघि स्वास्थ्य पर्यटन प्रवर्द्धनका लागि गरिएको पहिलो हेल्थ टुरिजम मार्टले सहयोग पुगेपछि यस वर्ष दोस्रो संस्करण गरिने भएको छ ।

यही असार १४ गते भापाको बिर्तामोडमा दोस्रो हेल्थ टुरिजम मार्ट गरिने भएको हो । कोशी प्रदेशाधिकार बिशेष गरी भापाका प्रमुख अस्पताल , क्लिनिक , आयुर्वेद तथा प्राकृतिक उपचार केन्द्रहरु साथै पर्यटन व्यवसायी , ट्राभल एजेन्सी र होटल व्यवसायीहरुलाई लक्षित गरी बिर्तामोडलाई स्वास्थ्य र पर्यटनको संगमस्थल बनाउने दीर्घकालीन दृष्टिकोणका साथ मार्ट गराउन लागेको बिर्तामोडम आयोजित प्रचुरा समेलनमा जानकारी दिइयो ।

कोशी प्रदेश सरकारले पर्यटन वर्ष मनाइरहेको बेल हेल्थ टुरिजम मार्टमार्फत नेपालीका साथै छिमेकी राष्ट्र भारत, बंगलादेश र भुटानका नागरिकहरुलाई गुणस्तरीय स्वास्थ्य सेवा तथा उपचारको जानकारी र सहज पहुँच दिन सकिने अपेक्षा गरिएको कार्यक्रम संयोजक शेखर ढकालले जानकारी दिए ।

स्वास्थ्य सेवा र पर्यटन व्यवसायीबीच सहकार्यको वातावरण सिर्जना गर्नु , नेपालका गुणस्तरीय स्वास्थ्य सेवाको प्रवर्द्धन गर्नु , पूर्वी नेपाललाई हेल्थ टुरिजम हबको रूपमा परिचय गराउनु , स्वास्थ्य पर्यटनसम्बन्धी नीति निर्माण र सहकार्यका लागि आधार तयार गर्नु , सामुदायिक स्वास्थ्य सचेतना र प्रविधिमैत्री उपचार प्रवर्द्धन गर्ने उद्देश्य रहेको नेपाल एसोसिएसन अफ टुर एन्ड ट्राभल्स एजेन्ट्स (नाइडा) कोशीका पूर्वअध्यक्ष दण्डकुमार श्रेष्ठले बताए ।

मार्टमार्फत स्वास्थ्य र पर्यटनको एकीकरण, दिगो

विकासको सम्भावना, सीमापार स्वास्थ्य पर्यटनको सम्भावना, स्थानीय अर्थतन्त्रमा योगदान, होटल, यातायात, रेस्टुरेन्ट, उपचार केन्द्रलगायतका क्षेत्रहरूमा रोजगारी र आय आर्जनमा वृद्धि हुने पर्यटन कार्यालय भएका प्रमुख छविलाल खतिवडाले बताए ।

नेपाल पर्यटन बोर्डको आयोजना , पर्यटन कार्यालय काँकरभिट्टा र होटल व्यवसायी संघ भएकाको सहआयोजना तथा नाट्टा कोशी प्रदेशको सहकार्यमा मार्ट हुने भएको हो । पत्रकार सम्मेलनमा नाट्टाका महासचिव नवीन खरेल , होटल व्यवसायी संघ भएका अध्यक्ष इन्दिरा श्रेष्ठ , महासचिव शिवराज पौडेलले पनि हेल्थ टुरिजम मार्टको महत्त्वबारे प्रकाश पारेका थिए ।

दुई वर्षअघि बिर्तामोडमा पहिलो हेल्थ टुरिजम मार्ट संचालन गरिएको थियो । त्यसबाट भ्रमापाका स्वास्थ्य संस्थाहरुलाई प्रत्यक्ष र अप्रत्यक्ष फाइदा पुगेको थियो । पहिलो हेल्थ टुरिजम मार्टबाट भ्रमापाका आँखा अस्पतालहरुका बारेमा अब धेरै प्रचार भएर स्वास्थ्य पर्यटकहरुको संख्या बढेको दृष्टि आँखा अस्पतालका अध्यक्ष राम उप्रेतीले बताए । उनले आफ्नो अस्पतालमा सेवा विस्तारका कारणले पनि सेवाग्राहीहरुको संख्या थपिएको जानकारी दिए । यस वर्षको पहिलो हेल्थ टुरिजम मार्ट बिर्तामोडको सिटी सेन्टरमा गरिने भएको छ । जसमा करिव सयवटा स्टल रहने छन् । मार्ट आयोजनाका लागि नेपाल पर्यटन बोर्डले ५ लाख रुपैयाँ खर्च गर्ने बताइएको छ ।

प्रधानमन्त्री ओलीको ध्यानाकर्षण

भाषा(प्रस)।सुनचाँदी व्यवसायसँग सम्बन्धित संघ-संस्थाका प्रतिनिधिले आगामी आर्थिक वर्षको बजेट वक्तव्यमा सुनचाँदी कारोबारमा दुई प्रतिशत विलासिता कर लगाउने व्यवस्थाप्रति प्रधानमन्त्री केपी शर्मा ओलीको ध्यानाकर्षण गराएका छन् । प्रधानमन्त्री तथा मन्त्रिपरिषद्को कार्यालय, सिंहदरबारमा प्रधानमन्त्रीसँग मंगलबार भेट गर्दै उनीहरुले यसबारे ध्यानाकर्षण गराएका हुन् । भेटमा नेपाल सुनचाँदी रत्न तथा आभूषण

महासंघका अध्यक्ष किसान सुनार, नेपाल

सुनचौदी व्यवसायी
महासंघका अध्यक्ष
अर्जुन रसाइली र
नेपाल रत्न तथा
आभूषण संघका
अध्यक्ष सुमनमान
ताम्राकारसहितको
टोली सहभागी थियो ।
त्यसअवसरमा उनीहरूले
करणको व्यवस्था लागु
गर्दा आफूहरूको
व्यवसाय धरासायी हुने

भएकाले पुनः विचार गर्न माग गरेका छन् । व्यवसायीहरूले कर र भन्सारका दर छिमेकी भारतको भन्दा बढी हुँदा नेपाली व्यवसायले प्रतिस्पर्धा गर्न नसके भएकाले उक्त व्यवस्था कायम रहे आफूहरू आन्दोलनमा जान बाध्य हुने चेतावनी दिएका छन् । प्रधानमन्त्री ओलीले संवादबाट समस्याको समाधान खोज्न आफूले सम्बन्धित मन्त्रालयसँग बुझ्ने र मिल्नेसम्मका मिला पूरा गर्न लागिपर्ने विवसास दिलाउँदै आन्दोलनको लागिमा नलान आग्रह गरेका प्रधानमन्त्रीको सचिवालयले जनाएको छ ।

सम्पादकीय

आवश्यकतामा आधारित बजेट

सतै प्रदेशको बजेट करिब दुई खर्ब ८७ अर्ब २९ करोड रुपैयाँको छ। यस्तो बजेटमध्ये सबैभन्दा ठूलो आकार वागमती प्रदेशको छ भने गण्डकी सबैभन्दा सानो आकारको बजेट पेश गर्ने प्रदेशमा परेको छ। कानुनमै व्यवस्था भएअनुसार सतै प्रदेशले एकै दिन बजेट जारी गरेर आआफ्नो प्रदेशको वार्षिक आम्दानी/खर्च सुनिश्चित गरेका छन्। यसरी बजेट पेश गर्ने क्रममा सबै प्रदेशले केही न केही मौलिकता समेट्ने प्रयास गरेका छन्। भौतिक पूर्वाधार संघको जस्तै सबै प्रदेशको समान प्राथमिकता भए पनि अन्य विषयमा भने पृथकता देखिएको छ। जस्तो- कोशी प्रदेश सरकारले जारी गरेको बजेटमा विशेषगरी युवाहरूलाई रोजगार र स्वरोजगार बनाउने उद्देश्यले कार्यक्रमहरू समेटिएका छन्। शिक्षामा मुसहर समुदायका छोरीहरूको पहुँच वृद्धिका लागि ल्याइएको 'सक्षम छोरी कार्यक्रम' नयाँखाले लाग्छ। संघीयताअघि केन्द्रीय सरकारले जारी गर्ने बजेटमा सबैले चित्त बुझाउनुपर्थ्यो। केन्द्रको चरमाले दूरदराजका कतिपय समस्या चिन्दैनथ्यो। देहातका पीडा महसुस गर्न सक्दैनथ्यो। गरिबीको दुखाड जान्दैनथ्यो। कहाँ के समस्या छ र त्यसलाई कुन प्राथमिकतामा राख्नुपर्छ भन्ने बुझ्दैनथ्यो। त्यसैले 'माथिबाट लादिएको' स्रोत भोक लागे पनि नलागे पनि, मीठो भए पनि नभए पनि, आवश्यक भए पनि वा नचाहिए पनि खानु वा स्वीकार्नुको विकल्प थिएन। 'टाउकाको दुखाड कम गर्न नाइटाको औषधि' सावित हुन्थ्यो। कतिपय सन्दर्भमा बजेट अर्थात् विनियोजित स्रोतसंघीयतापछि मुलुकको अवस्था फेरिएको छ। गणतन्त्रात्मक शासन व्यवस्था लागू भएपछि एकाध व्यक्तिको हैकममा चल्ने शासनशैली समाप्त भएको छ। त्यही कारण बजेटको तयारी अवस्थादेखि नै आवश्यकता पहिचान र त्यसका लागि अनुमानित स्रोतको आकलन हुने परिपाटी थालिएको छ। अहिले बजेटले आफ्नो परिवेशअनुसार आफ्नै आवश्यकतामा आधारित बजेट पेश गर्न सक्नुको मुख्य कारण यही हो। बजेट तयारीका क्रममा कमजोरीहरू रहेका, यस्तो प्रक्रिया समावेशी नभएको, एकाध ठालुको दबाव/प्रभाव रहने गरेका जस्ता गुनासा अझै नभएका हैनन्, यद्यपि तुलनात्मकरूपमा आफ्ना समस्या योजनामा पार्ने र त्यसका लागि बजेट दाबी गर्ने वा पार्नेसमेतका काममा निकै प्रगति भएको छन्। जसको प्रष्ट प्रमाण अहिले जारी भएका प्रदेश बजेटहरूलाई लिन सकिन्छ। आआफ्नो आवश्यकता, प्राथमिकता र समस्यासमेत भोगिजान्नेका हिसाबले प्रदेशवालालाई नै सबैभन्दा बढी जानकारी हुन्छ। त्यसैले कहाँका लागि के योजना अग्रपंक्तिमा राख्नुपर्छ र त्यसका लागि कति बजेट वा जनशक्ति अनि प्राविधिक सहयोग चाहिन्छ भन्ने पनि उसैलाई थाहा हुन्छ। यही कारण अहिले प्रदेशहरूले जारी गरेका बजेट र तिनमा समेटिएका विषयवस्तुले धेरै आलोचना बेहोनुपरेका। खासमा यो अवस्था भनेको मुलुक गणतन्त्रात्मक व्यवस्थाअन्तर्गत संघीय शासनशैलीको मार्गमा पदार्पण गर्नुको नतिजा हो। हैन भने परिवेश, प्राथमिकता र आवश्यकतामा आधारित बजेट तथा कार्यक्रम जारी हुनेमा शंका कायमै रहन्छ्यो। त्यसैले पनि यतिबेला यो व्यवस्थामाथि प्रहार गर्न दाउ हेरिरहेकाहरूबाट यसलाई बचाउन सबैजना तत्पर्यार हुनु आवश्यक छ।

• डा.बिपी बडाल

नेपालमा मनसुन प्रवेश गरिसकेको छ । खेतमा असारे धान रोप्ने तयारी चल्दै छ । मानो रोपेर मुरी फलाउन किसान लालायित छन् । जेठ महिनाको उखरमाउलो गर्मी, जल शीतल बनेर बर्सिन् थालेको छ । जताततै हरियाली छाएको छ । सबैको मनमा हर्ष उमङ्ग छाएको छ । धानको उत्पादन नेपालको आर्थिक क्रियाकलाप मात्र होइन । धान हाम्रो इतिहास हो, हाम्रो पहिचान हो । धान संस्कृतिसँग पनि जोडिएको छ । धानबाट नै चामल बन्छ । चामलबिना नेपाली जीवन सम्भव नै छैन । धान जीवनको आधार हो । यो जीवनको आधार रोप्ने मौसम हो । असार लाग्यो । जेठको उखरमाउलो गर्मी जलमा परिणत भयो । केही राहत महसुस भए पनि मनभित्र कता कता असोज १२ र १३ गतेको वर्षा सम्झँदा मन अमिलो हुन्छ । विपत्ति बाजा बजाए आउँदैन । यो वर्षाले लगभग २० अर्ब बराबरको क्षति भएको थियो भने २५० जना मानिसले अकालमा ज्यान गुमाउनु परेको थियो । मौसम विभागको सूचना अनुरूप मात्र मानिस त्यो दुई दिन घरमै बसिदिएको भए यति धेरै जनधनको क्षति हुने थिएन । सल्लाह गर्दैगर्दा सात गाउँ डुबेभैँ यो साल पनि अवस्था त्यस्तै छ । ३०

• सौगात मिश्र

सगरमाथा केवल नेपालको शिखर नभएर सम्पूर्ण पृथ्वीको सर्वोच्च विन्दु हो, हाम्रो भने गौरवको प्रतीक हो । सगरमाथालगायतका हिमाल यस्ता मौन साक्षी हुन् जसले समय, सभ्यता र संस्कृतिका अनगन्ती आरोह-अवरोहको दृश्य गमन गरेका छन् । यिनै हिमशृङ्खला केवल हिउँको थुप्रो मात्र होइनन्, जीवनका आधार हुन्, मौसमका सूत्रधार हुन् र मानव अस्तित्वका मौन संरक्षक हुन् । आज, ती शाश्वत मानिएका हिमाल खतरामा छन् : पछिदैँ, थाक्दै र शून्यतामा हराउने अवस्थामा ।

जलवायु परिवर्तनको तीव्र असरले हाम्रो हिमाली क्षेत्रलाई जोगाउन सक्ने समय अब धेरै बाँकी छैन । मौसम प्रणालीमा आएको अनियमितता, हिउँ पघिल्ने गति र बढ्दो प्राकृतिक सङ्कटका सङ्केतले हामीलाई एक गम्भीर प्रश्नतर्फ हेर्न बाध्य पारिरहेको छ, के मानवता हाम्रा हिमालीबिना जोगिन सक्छ ? गत जेठ २ देखि ४ गतेसम्म नेपाल सरकारले आयोजना गरेको सगरमाथा संवाद जलवायु परिवर्तन, हिमाल र मानव भविष्यसम्बन्धी बहसको अन्तर्राष्ट्रिय मञ्च बन्यो । सगरमाथा संवादको उद्घाटन सत्रमा प्रधानमन्त्री केपी शर्मा ओलीले राष्ट्रभएको एक गम्भीर प्रश्न थियो । उद्घाटन सत्रमा प्रधानमन्त्री ओलीले भन्नुभयो, हिमाल जोगाउनु भनेको पृथ्वी जोगाउनु हो, महासागर जोगाउनु हो, स्वयम् मानवता जोगाउनु हो ।”

मानव सभ्यताको मेरुदण्ड

नेपालका हिमशृङ्खला पर्यटकीय आकर्षण, धार्मिक आस्थाका केन्द्र वा भौगोलिक सम्पदा मात्रै होइनन्, ती सम्पूर्ण दक्षिण एसियाका जीवनका मूल स्रोत हुन् । विश्वका १० प्रमुख नदी प्रणालीमध्ये गङ्गा, ब्रह्मपुत्र र इन्द्रावती, नेपालकै हिमशृङ्खलाबाट अस्तित्व पाउँछन् । नेपालका हिमाल करिब दुई अर्ब मानिसको जीवनधारा हुन् ।

वर्षाले ल्याउने जोखिम

प्रतिशतभन्दा बढी वर्षा हुने चर्चा चलेकै छ ।

विपत्ति के हो ?

नसोचिएको अकस्मात् आइपर्ने ज्यानै जाने दुर्घटनालाई नै विपत्ति भनिन्छ । विज्ञहरूले जति भने पनि विपत्ति प्राकृतिक, मानवजन्य र जैविक तीन प्रकारका नै हुन्छन् । भूकम्प ज्वालामुखी, बाढीपहिरो, आँधीहुरी, सुनामी आदि प्राकृतिक विपत्ति हुन् भने दुर्घटना, आगलागी, हत्या, हिंसा, आतङ्कवाद, तोडफोड, आन्दोलन आदि मानवजन्य विपत्ति हुन् । जैविक भन्नाले महामारी कोभिड जस्तो अवस्था बुझिन्छ । प्राकृतिक विपत्ति न्यूनीकरण गर्न सकिन्छ भने मानवजन्य विपत्तिलाई शून्य बनाउन सकिन्छ । जैविक महामारीका सम्बन्धमा पनि स्थानीय वडा र पालिकामै स्वास्थ्य अनुसन्धान गर्ने सुविधासम्पन्न अस्पताल निर्माण गर्न सके यसलाई पनि न्यूनीकरण गर्न सकिन्छ । सबै विपत्तिको केन्द्रविन्दु नै मानिस हो । अन्ततोगत्वा विपत्ति मानिसलाई नै पर्छ । जीवन मानिसकै जान्छ । सचेत मानिस नै हुनु पर्छ । सचेत मानिस कुनै विपत्तिमा पर्दैन, परिहाल्नो भने पनि सचेतनाले गर्दा ऊ सुरक्षित हुन सक्छ । मानिस साँच्चै मानिस बन्नु पर्छ । प्रेम र श्रद्धा हरेक हदयमा हुनै पर्छ । लोभ द्वन्द्वले नै विपत्ति निम्त्याउने हो । दम्भ घमण्ड नै विपत्तिको प्रमुख कारण हो । दादागिरी जबर्जस्ती गर्दा नै विपत्ति आइपर्ने हो ।

मानिस को हो ?

हामी सबै मानिस हौं । हामी मानिस भएर साँच्चै मानवीय कर्म गरेका छौं त ? हाम्रो सोच, काम र खाना देवताको जस्तो भए मानिस देवता र दानवको जस्तो भए मानिस दानव हुन्छ । सोच भ्रष्ट छ भने कार्य भ्रष्ट नै हुन्छ । कार्य भ्रष्ट छ भने खाना पनि त्यही भ्रष्टको हुन्छ । यसको विपरीत मान्छेको सोच प्रगतिशील मानवीय छ भने उसको कर्म पनि मानवीय प्रगतिशील हुन्छ । खानपान, आहारविहार सबै मानवीय प्रगतिशील हुन्छ । मानव हुन शतप्रतिशत मानवीयता हुनु पर्छ । लोभ, मोह, अहङ्कार, घमण्ड शून्य हुनु पर्छ । मानिस बुद्ध नै हुनु पर्छ । अनि बल्ल ऊ एक सक्षम सफल मानिस हुन्छ । असल महामानव हुन्छ । के यो युगमा बुद्ध जस्ता मान्छे छन् त ? छैनन् । ज्ञान शिक्षा अर्थात् चेतना कै कमी छ । हामीले स्कुल त बनायौं तर चेतनाको दियो जगाउन सकेनौं । अब आफ्नो दियो आफैँले जलाउनु पर्छ । आफ्नो प्रकाश खुद आफैँ हुनु पर्छ ।

ज्ञान र चेतना

शिक्षा सिपसँग मात्र सम्बन्धित छ । शिक्षाले सिपमा निखार ल्याउँछ । सिपले नेकरी वा उत्पादनमा उत्पादकत्वको वृद्धि गर्छ । राम्रो सिप अर्थात् शिक्षा भए राम्रो आम्दानी गरेर, जागिर खाएर, सानोतिनो घरजग्गा जोडेर, आफ्ना बालबालिकालाई पढाएर एउटा सरल जीवन सजिलै बित्छ । लोभ, मोह, घमण्ड र अहङ्कारले गर्दा कति जेल परेका छन् । कति भ्रष्टाचारमा मुद्दा खेप्दै छन्, कति देश र

समाज नै छोडेर हिँड्न बाध्य छन् । डाक्टर, इन्जिनियर, पाइलट, सचिव, सहसचिव, हाकिम जे जे भए पनि जतिमुकै पढेलेखेका भए पनि ऊभित्र कुण्ठा छ भने प्रगति गर्न सक्दैन । लोभमोहले न घरको न घाटको नै हुन्छ । जति पनि मानिस फस्छन् मायामोहको लोभले नै फस्छन् वा घृणा अहङ्कारले नै । शिक्षाले मानिसभित्रको लोभ मोह अहङ्कार घटाउने चेतना दिन सक्दैन । शिक्षाले मानिसलाई मेसिन बनाउँछ । असल नेकर बनाउँछ । मानिसलाई मालिक बनाउँदैन । पढेलेखेका धेरै शिक्षित जागिर नै खान्छन् । त्यसैले मानव मानव बन्न पहिला ज्ञान र चेतना हुनु जरुरी छ । लोभ र मोहबाट मुक्त बुद्ध नै बन्नु पर्छ । ज्ञानी बन्नु पर्छ । लोभ मोह त्याग्नु पर्छ, के हामी ज्ञानी चेतनशील मानव हौं ?

विपत्ति जोखिम न्यूनीकरण

जीवन जोखिमयुक्त छ । जसले जोखिम उठाउँदैन ऊ नै जोखिम मोल्न तयार हुनु पर्छ । जोखिम उठाउनु पर्छ । प्रगति गर्नु पर्छ । मेहनत गर्नु पर्छ । बुद्ध बन्ने त्याग चाहिन्छ । दुःखका कारण लोभ, मोह अहङ्कार सब त्याग्नु पर्छ । योग साधनामा लाग्नु पर्छ । बुद्धले वर्षा बास गर्नु हुन्थ्यो; असार, साउन, भदौ, तीन महिना कतै निस्कनु हुन्न थियो । कसैलाई पनि ननिस्कनु सुरक्षित बस्नु भन्नु हुन्थ्यो । यो विज्ञानको युग हो । घरमै मोबाइलबाटै सम्पूर्ण काम गर्न सकिन्छ । यो भरी वर्षा बादलमा किन निस्कनु ? आफ्नो घर किन भित्र, पाखा वा खोलाको किनारमा बनाउनु ? खोलाको जग्गा किन हड्नु ? खोलै खाइदिने

मानिसको नै घर खोलाले खाने हो । खोला पनि त बग्नु पर्‍यो । सिङ्गै खोला नै खान सक्ने मानिस कसरी मानिस हुन्छ ? इमानदार, सचेत, अनि ज्ञानी मानिसलाई कहिले पनि कुनै पनि प्रकारको विपत्ति पर्दैन । वर्षा लाग्यो, मानिस बनौं ।

अन्त्यमा

मानिस मानिस बन्नु पर्छ । सचेत हुनु पर्छ । वर्षायाममा खोला बढेको हुन्छ । जमिन गलेको हुन्छ । जताततै पहिरो जान सक्छ । सुरक्षित स्थानमा बस्नु पर्छ । थाहा छैन जीवन आज हो कि भोलि हो । सबै मर्नु पर्छ, मरेर केही लैजानु छैन । लोभ र मोह त्याग्नु पर्छ । प्रकृतिलाई जित्न सकिँदैन । प्रकृतिसँग मिल्नु पर्छ । यही माटोको फूल हामी यही माटोमा मिल्नु पर्छ ।

रुख रोप्नु पर्छ । वातावरण जोगाउनु पर्छ । सबैलाई प्रेम श्रद्धा गर्नु पर्छ । अति भए खति हुन्छ । मध्यमार्ग अपनाउनु पर्छ । दम्भ अहङ्कारले पछुतो भन्दा केही दिँदैन । पछुताउनु भन्दा पहिले नै सचेत हुनु पर्छ । आफ्नो सुरक्षाको पूर्ण व्यवस्थापन आफैँले मिलाउनु पर्छ । सल्लाह गर्दागर्दै सात गाउँ डुबेको जस्तो नहोस् । समयमै सबै तयारी गरौं, मानिस बनौं । सबै प्रकारले आफू सुरक्षित भइसकेपछि चारैतिर उज्यालो हुन्छ । खुसी मिल्छ । वर्षा आफैँमा सुन्दर छ । वर्षाको आफ्नै महिा छ । मनसुन आइसकेको छ । असार लागिसकेको छ । रोपाहार र बाउसेको असारे गीत सुन्न थालिएको छ । आशा गरौं यो सालको वर्षा सुरक्षित हुने छ ।

हिमालसँगै मानव रक्षामा संकट

आज ती जीवनधारा नदीहरूको मुहान सुक्दै छ । हिमनदी सोंघुरिँदै छन्, हिमताल विस्फोटको जोखिममा छन् । जलवायु परिवर्तनको असरले भूक्षय, बाढी, हिमपहिरो र तापमानको चरम उतारचढावको सामना गर्नुपर्ने अवस्थाको उत्पन्न भएको छ । हाम्रो भविष्यको झ्याल उघारेर हेर्दा सुनौलो उज्यालो हैन, धुम्म अन्धकारको विम्ब भर्त्तिकन थालेको छ ।

आँखैअघिको यथार्थ

नेपालका गाउँबस्तीमा जलवायु परिवर्तन अब अनुसन्धानको विषय मात्रै रहेन, त्यो दैनिक जीवनको यथार्थ बनिसकेको छ । सुदूरपश्चिमका पहाडी गाउँमा वर्षाको अनियमितता, खडेरीका कारण बाली

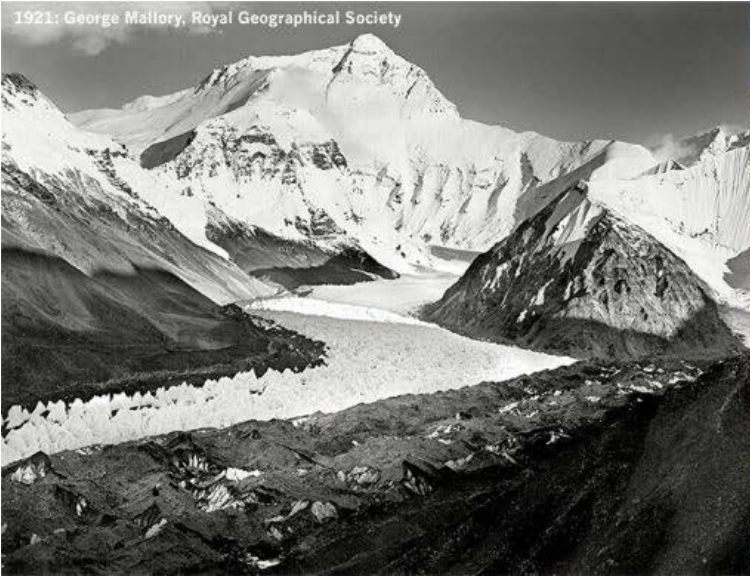
सामाजिक कठिनाइ, सिँचाइ अभाव, खाद्य असुरक्षा अनि शिक्षा, स्वास्थ्य जस्ता सेवा प्रणालीमा समेत असर देखिन थालेको छ । यो समस्या अब केवल पहाडी भूभागको सीमामा सीमित छैन, सहरमा समेत पानीको समस्या र गर्मीका समस्या तीव्र भएका छन् ।

विश्वव्यापी चुनौती ?

नेपालको जलवायु सङ्कट नेपालमै सीमित छैन । यसका कारक औद्योगिक राष्ट्रहरूद्वारा उत्सर्जित हरितगृह ग्यासमा छन्, जसले सम्प्र पृथ्वीको तापक्रम बढाइरहेको छ । हिमालय क्षेत्र विश्वको औसतभन्दा फर्न्दै दुई गुणा बढी गतिमा तातिरहेको वैज्ञानिकले औल्याएका छन् । यसको प्रभाव भारत, तिब्बत, बङ्गलादेश, पाकिस्तान र चीनमा

हानि नोक्सानी कोष स्थापना गर्ने सहमति भयो । कार्यान्वयनको गति भने सुस्त बन्यो । हामीलाई नारा होइन न्यायपूर्ण नीति परिमार्जनको आवश्यकता छ । जलवायु क्षतिपूर्ति, कार्बन बजेट र कार्बन कर जस्ता मुद्दामा विकासशील राष्ट्रको आवाज सुनु अब आवश्यक मात्र होइन, अनिवार्य बनेको छ । नेपाल जस्ता मुलुकको आवाज कमजोर जस्ता लाम्न सक्छन् तर यी आवाज एकताबद्ध हुँदै गएमा वैश्विक बहसमा सहजै बुलन्द प्रभाव पार्न सक्छन् । हिमाली राष्ट्रको साभ्ना मोर्चा गठन, विज्ञानमा आधारित कृतीनीति र जनस्तरको सृजनशील दबाबमार्फत हामीले न्यायपूर्ण परिवर्तन ल्याउन सक्छौं ।

जीवन र भविष्यको लडाइँ

नष्ट, पानीको अभाव, अनि एक गाउँबाट अर्को गाउँ बसाइ सर्नुपर्ने बाध्यता बढेको छ । अहिलेका लागि यो स्थानीय पलायनका रूपमा देखिए पनि भविष्यमा यो राष्ट्रिय हुँदै अन्तर्राष्ट्रिय पलायनको रूप लिन सक्ने गम्भीर सङ्केत पनि हो ।

खुम्बु क्षेत्रको इम्जा ताल जस्तै अन्य हिमताल तीव्र गतिमा फुलिरहेका छन् । वैज्ञानिकले हिमताल विस्फोटनको जोखिम उच्च रहेको चेतावनी दिँदै आएका छन् । त्यस्तो विस्फोट भयो भने, मानव जीवन, आधारभूत संरचना र जैविक विविधता सबै तहसनहस हुन सक्छ । गाउँ गाउँमा पानीका मुहान सुक्न थालेपछि

जलवायु न्यायको खोजी

नेपाल जस्ता मुलुकको कार्बन उत्सर्जनमा विश्वभरको जम्मा ०.०२५ प्रतिशत मात्रै भूमिका छ तर असरमा हामी अग्रपङ्क्तिमा छौं । यो जलवायु अन्याय हो । सन् २०२२ मा इजिप्टमा सम्पन्न कोप-२७ सम्मेलनमा

हिमाल जोगाउनु केवल हिउँ जोगाउनु मात्र नभएर त्यो जलस्रोत, जैविक विविधता, सभ्यता-संस्कृति र अर्थतन्त्र जोगाउनु हो । नेपालले आफ्नो प्रयासस्वरूप जलविद्युत, वन संरक्षण, नवीकरणीय ऊर्जा र अन्तर्राष्ट्रिय बहसमा सक्रियता देखाइरहेको छ तर यी कदम मात्र पर्याप्त होइनन् । विश्व तापक्रम १.५ डिग्री सेल्सियस माथि पुग्यो भने हाम्रो हिमाली क्षेत्रले अपूरणीय क्षति भोग्नुपर्ने छ, जसको असर पुस्तौंपुस्ताले भोग्ने छन् । हामीले स्थानीय समुदायलाई जलवायु अनुकूलनमा सक्षम बनाउनु जरुरी छ । परम्परागत ज्ञान, स्थानीय नवप्रवर्तन र शिक्षालाई एकीकृत गर्दै दिगो समाधान निर्माण गर्न सकिन्छ । पर्यटन,

जहाँ नेपाल जस्ता हिमाली राष्ट्रले आवाज उठाउँछन् र विश्वले त्यो आवाज गम्भीर रूपमा सुन्छ/सुनु पर्छ । यो समय विकासको नयाँ परिभाषा लेख्ने हो, जहाँ समृद्धि प्राकृतिक सन्तुलनसँग जोडिन्छ र भविष्य जलवायु न्यायसँग । हाम्रा हिमालका लागि सँगै सिङ्गो पृथ्वीका लागि लड्नुपर्ने समय सन्ततिरले सधैं सगरमाथाबाट शान्त, शुद्ध, अनि सम्भावनाले भरिएको, उदाउँदै गएको सूर्यको दृश्य हेर्न पाउने छन् ।

Pratidin National Daily

प्रतिदिन

तपाईं जहाँ भएपनि प्रतिदिन दैनिक तपाईंसँगै

ताजा र विश्वसनीय खबरको लागि

लगइन गर्नुहोस

www.pratidindaily.com

